

תת"ע 1952/05/13 - מדינת ישראל נגד ארז ברנד

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1952-05-13 מדינת ישראל נ' ברנד
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ארז ברנד

הנאשם

הכרעת דין

נגד הנאשם נרשם ביום 20.5.13 דוח המייחס לו עבירה של אי מתן זכות להולך רגל להשלים חצייה בבטחה, בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה. הנאשם כפר במיוחס לו.

במסגרת פרשת התביעה העיד עורך הדוח מר אליהו רחמים (להלן: ע"ת 1"). באמצעות ע"ת 1 הוגשו הדוח [ת/1], שכתוב דוח [ת/2] וסקיצה של המקום [ת/3]. ע"ת ציין כי בעת הרלוונטית היה סטטי ליד רחוב לוינסקי 96 והתבונן מערבה לכיוון צומת הרחובות הר ציון - לוינסקי, מרחק של כ-30 מ' ממקום עמידת ע"ת, לטענתו. בצומת זה מסומן מעבר חצייה בולט בן 10 שלבים. ע"ת ציין כי בעת הרלוונטית הבחין בהולכת רגל לבושה שמלה צבעונית הדוחפת עגלת תינוק המצויה על השלב השלישי במעבר החצייה מצפון לדרום. כאשר הולכת הרגל הגיעה לשלב החמישי במעבר הגיע רכבו של הנאשם שפנה ימינה מרחוב הר ציון לרחוב לוינסקי וחסם את דרכה של הולכת הרגל אשר נאלצה לעצור את חצייתה. הנאשם ציין בתגובה למיוחס לו כי "אף אחד לא חצה. אנשים עמדו על תחילת המעבר על פס ראשון במעבר".

במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשם וע"ה 1 גב' עדי אמסלם. לנאשם היו השגות רבות על רישום הדוח. בין היתר כי בעת הרלוונטית חנה בתחנת אוטובוס שחסם חלק משדה ראייתו של ע"ת. הנאשם עקף את האוטובוס ורק לאחר מכן הבחין בע"ת 1 שסימן לו לעצור ורשם את הדוח. עוד טען הנאשם כי רחוב לוינסקי מצוי בשיפוע. שיפוע זה - והמרחק ממקום עמידת ע"ת שנמדד על יחדי הנאשם כ-70 מ' - אינם מאפשרים לראות בבירור את המתרחש בצומת. הנאשם

אישר כי באחד מאיי התנועה באזור הצומת עמדו 2 נשים שאחת מהן דחפה עגלת תינוק אולם אלה עמדו על מעבר חצייה המופרד באי תנועה מן המעבר שעל פניו חלף הנאשם כך שייתכן והשוטר טעה לחשוב כי אין מקום הפרדה בין 2 מעברי החצייה אלא קיים רק מעבר חצייה אחד. הנאשם הכחיש כי אמר לע"ת את מה שלכאורה נרשם מפיו.

הנאשם לא הסתפק רק בטענות. הוא הגדיל לעשות והגיש סדרת צילומים וסרט של האזור לצורך ביסוס טענותיו בעניין המרחק בין ע"ת לצומת, שיפוע הצומת וכיוצא באלה. כאמור, לטובת הנאשם העידה ע"ה גב' עדי אמסלם.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את העדויות ועיינתי בראיות שהגישו הצדדים לעיוני שוכנעתי ברמת השכנוע הנדרשת בפלילים כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו. למסקנה זו הגעתי על יסוד הטעמים הבאים:

ראשית, ע"ת העיד לפניי. עדותו הותירה רושם חיובי. ע"ת ציין אמנם כי עמד במרחק של כ-30 מ' מן הצומת אולם הוסיף בהגינותו כי אינו יכול להתחייב במדויק על המרחק ומטעם זה ציין את מקום עמידתו במדויק על פי הכתובת שלידה עמד. עיינתי בתמונות ובעיקר בסרט שצילם הנאשם, לא שוכנעתי כל עיקר כי ממקום עמידת ע"ת לא ניתן היה לראות את הצומת ואת הולכי הרגל חוצים במעבר החצייה. אדרבא. בסרט שצילם הנאשם ניתן להבחין ללא קושי בהולכי רגל חוצים. ודוק. מדובר בצילום אשר כידוע הינו חד פחות מחדות ראייתה של העין האנושית' באין כל טענה לעניין זה. גם ע"ה ציינה בעדותה כי לא ראתה הולכי רגל חוצים בחלקו של מעבר החצייה שניתן היה לראות, לשיטתה. ודוק. ע"ה אינה טוענת כי לא ניתן היה לראות הולכי רגל אלא כי לא ראתה. משמע, גם לשיטת ע"ה ניתן היה ממקום עמידתה - סמוך לע"ת - להבחין בהולכי רגל על מעבר החצייה. לפיכך אני דוחה טענה זו של הנאשם.

שנית, הטענה בדבר קיומו של שיפוע ברחוב לוינסקי לא הוכחה. לא הובאה כל ראיה קבילה בדבר קיומו של שיפוע וממילא - וזהו העיקר - לא הוכחה **מידתו** של השיפוע הנטען. הנאשם בחר בשיטה "מקורית" להוכיח קיומו של שיפוע. הוא שפך דלי מים סמוך לצומת וניתן היה להבחין במים ניגרים. ב"כ המאשימה העירה בדיון - ובצדק - כי הדבר אינו מעיד בהכרח על קיומו של שיפוע לאורך רחוב לוינסקי שכן יתכן כי תנועת המים ניתנת להסבר בשל שיפועים בכביש שנעשו לצורכי ניקוז. הנאשם לא הצליח להראות כי התופעה של נזילת המים צריכה להיות מיוחסת דווקא לקיומו של שיפוע ברחוב להבדיל משיפועי ניקוז. ברם, העיקר לענייננו הוא העובדה שלא הוכחה מידת השיפוע וכי היה מדובר בשיפוע שמנע שדה ראייה ראוי מע"ת בעת שזה התבונן לעבר הצומת. על כן, אני דוחה טענה זו של הנאשם בהיותה בלתי מבוססת.

שלישית, הנאשם טען כי ע"ת לא הבחין באיי תנועה שהיו באזור הצומת וטעה לחשוב כי הולכות הרגל שחצו חצו

במעבר חצייה אחד בעוד שלאמיתו של דבר מדובר בשני מעברי חצייה המופרדים מבנית זה מזה באי תנועה. אין בידי לקבל טענה זו. כעולה מן הדוח, הבחין ע"ת במספר השלבים במעבר החצייה, בשלב בו הייתה הולכת הרגל לפני ביצוע הפנייה ימינה על ידי הנאשם ובשלב בו הייתה בעת שרכב הנאשם חלף על פניה. גרסה מדויקת ומפורטת זו שלא נסתרה בחקירה נגדית אינה מאפשרת להביא בחשבון המסקנות העובדתיות את האפשרות כי הולכת הרגל עמדה באותה על אחד מאיי התנועה באזור הצומת ולא חצתה את מעבר החצייה כפי שנרשם שעשתה.

רביעית, גרסתה של ע"ה אינה מבססת קיומו של ספק סביר ביחס לביצוע העבירה על ידי הנאשם. ע"ת העיד כי כיוון חצייתה של הולכת הרגל במעבר החצייה היה מצפון לדרום. ע"ה העידה כי האוטובוס עצר בתחנה וכך נחסם חלק (מחצית) משדה הראייה. ע"פ הסקיצה ת/3, והאמור בדוח, חצתה הולכת הרגל מצפון לדרום בעת שהייתה על השלב השלישי במעבר החצייה ולאחר מכן בשלב החמישי. במלים אחרות, גם אם נקבל את גרסת ע"ה הרי שחסימת שדה הראייה על ידי האוטובוס מתייחסת לחלקו הדרומי של מעבר החצייה ולא לחלקו הצפוני שם בוצעה החצייה והעבירה, בעת היות הולכת הרגל בשלב החמישי.

בנוסף, ספק בעיני אם ניתן לבסס ממצא עובדתי על עדות ע"ה. ע"ה הודתה בהגינותה לאחר שמסרה גרסה מפורטת למדי בנוגע לאירוע, כי "**... זה היה מזמן. אני לא זוכרת פרטים**". לא ברור אם כן לבית המשפט כיצד עלה בידי ע"ה למסור פרטים על מקום עצירת האוטובוס, היקפו המדויק של שדה הראייה שנחסם על ידו, אי קיום הולך רגל על גבי חלקו של מעבר החצייה אותו ניתן היה לראות וכיו"ב פרטים בהינתן היעדר זכירה של פרטים עקב חלוף הזמן. ודוק. לא ברור מקורם של פרטים אלה בהינתן היעדר הזכירה.

ואחרון: הנאשם בדברי הנאשם בדוח מסר גרסה המהווה למצער ראשית הודיה במיוחס לו. נזכיר כי נרשם מפי הנאשם כי "**אף אחד לא חצה. אנשים עמדו על תחילת המעבר על פס ראשון במעבר**". הנאשם נמנע מטעמיו שלו מלחקור את ע"ת ביחס לדברים שנרשמו מפיו והסתפק במסגרת פרשת ההגנה בשלילה סתמית של הדברים שיוחסו לו. מהלך כזה אינו יכול להתקבל. כידוע, בעל דין חייב לחקור עד בכל שאלה שנויה במחלוקת. כאשר לא מוצגת חקירה נגדית לעד בנושא מסוים ההנחה ולא ניתן לדבר הסבר, הרי שההנחה היא כי היא כי בעל הדין שנמנע מחקירה אינו חולק על נכונות דברי העד. דברים אלה יפים גם במקרה שלפני.

כללו של דבר: גרסת ע"ת הותירה בי רושם חיובי. ניסיונות ההגנה ליצור בקיעים בגרסה זו וספק בדבר אשמת הנאשם - לא צלחו. בנסיבות אלה מצאתי כי הוכח דבר ביצוע העבירה ברמה הנדרשת בפלילים. על כן, ולאחר שהזהרתי את עצמי כי גרסת התביעה נשענת על עדות יחידה, מצאתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו.

ניתנה היום, י"ח אדר ב תשע"ד 20 מרץ 2014, במעמד הצדדים